

Muszty Bea – Dobay András
Kvantum Fantum Csapdája

Első szín: vasatom-lakótelep
Zene indul

Eszter:
Gyere már, Döme! Ne lazálj!

Döme:
Jaaaj, hadd pihenjek egy kicsit! Én még fejlődésben vagyok.

Ede:
Hagyjuk ezt a rossz szöveget! Na, indulás!

Döme:
Eszter! Ede! Tényleg nem veszitek észre, hogy már egy órája körbe-körbe mászkálunk?

Eszter:
Hát akkor mégiscsak eltévedtünk...

Döme:
Pedig egy rendes elektron-gyerekeknek ilyenkor már rég ágyban a helye!

Ede:
Jaj, jól van na. Hát olyan egyforma minden vasatom, hát nem csoda, hogy megkeveri az embert.

Döme:
Hát az biztos, hogy dögunalmas egy ilyen vasatom-lakótelep.

Ede:
Ezért bizony kár volt meglógni otthonról. De te, te, Döme! Te mindenáron indiánosdit akartál játszani.

Eszter:
Ne veszekedjetek már! Azzal nem megyünk semmire.

Ede:
Igaza van Eszternek.

Döme:
Figyusz! Van egy ötletem! Én, mint az egész vasatom-lakótelep nagy feketelábú indiánfőnöke...

Ede:
Hát ami azt illeti, alég fekete a lábad, ideje lenne megmosni.

Döme:
Nanana... Szoval. Az összes elektron közül én tudok a legszebben, legvérfagyasztóbban indián-üvöltöni.

Ede, Eszter:
Hát, az biztos.

Tehát... Üvöltök egy kicsit. Biztosan meghallja Proton-papa és Neutron-mama.

Ede:
Ez jó,

Eszter:
Zseniális vagy, Döme! Csináld!

Ede:
Csináld!

Döme üvölt.

Bekiabáló:
Szemtelen huligánok! Késő este randalíroznak, üvöltenek! Hogy a Kvantum Fantum vinne el benneteket!

Ede:
Gratulálok! Sikeres akció volt.

Eszter:
Azt mondta, Kvantum Fantum?

Ede:
Kvantum Fantum... Ha nem tévedek, ez az az állítólagos gonosz varázsló, aki... aki állítólag itt-ott szörnyű erőtérviharokat kavargat valami... valami elektronszippantó géppel.

Eszter:
Állítólag azzal a rettenetes elektronszippantó géppel kóbor elektronokat rabol...

Döme:
De hát most mi is kóbor elektronok vagyunk, tehát... tehát...

Ede, Eszter:
...minket is ... elrabolhat.

Eszter:
Azt olvastam valahol, hogy a zene megnyugtatja az idegeket.

Ede:
Jó, akkor... akkor énekeljünkegy kicsit!

Döme:
Jó, énekelj, de... de csak halkán!

ének:

Ede: Elektron Ede vagyok

Döme: Jeles tanuló

Ede: Fizikából is ötös voltam

Döme: Ez most mire jó?

Ede: De hogy merre menjünk, azt nem tudom
Jön a gamma-éj és félek nagyon

Döme: Elektron Döme vagyok

Ede: A híres indián

Döme: Mindin nyomkeresőt játszanék

Ede: Suli helyett talán

Döme: De hogy merre menjünk, azt nem tudom
Jön a gamma-éj és félek nagyon

hárman: Proton-papa, Neutron-mama vár otthon ránk
mert nélkülnk nem teljes a vasatom-család
sok kis elektrontestvér aggódik nagyon
De hogy merre menjünk, azt nem tudom

Eszter: Elektron Eszter vagyok

fiúk: A mi drága kis hűgunk

Eszter: Ők megígérték, hogy vigyáznak rám

fiúk: Mind bajban vagyunk

Eszter: Mert hogy merre menjünk, én sem tudom

Jön a gamma-éj és félek nagyon

hárman: Proton-papa, Neutron-mama vár otthon ránk
mert nélkülnk nem teljes a vasatom-család
sok kis elektrontestvér aggódik nagyon
De hogy merre menjünk, azt nem tudom

Döme:

Á, ne félj, Eszter! Ez az egész Kvantum-Fantum biztos csak olyan, mint a zsákos bácsi meg a mumus, amivel a nagyi szokott ijesztgetni

erőtérvihar...

Ede:

Hé, Döme! Döme! Eszter eltűnt!

ketten:

Eszter, hahó! Hahó, Eszter! Eszter! Hol vagy?! Eszteeer!

Ede:

Döme! Elrabolta!

Döme:

Az állítólagos Kvantum Fantum. Szegény Eszter!

Ede:

De hát nélküle pedig nem kerülhetünk Proton-papa és Neutron-mama szeme elé. Döme! Nincs más megoldás: meg kell találnunk Esztert.

Döme:

Jajj, hát meghibbantál? Csak nem ezzel a Kvantum Fantummal akarsz ujjat húzni?

Mimikron-apó a potenciálgödörben:

Jaaajjjj.... Jaaajjjj.... Jaaajjjj....

Döme:

Figyelj csak!

Ede:

Igen?

Döme:

Nem hallod? Lehet, hogy Kvantum Fantum hangja! Minket is el akar rabolni!

Mimikron-apó:

Segítség!

Ede:

Hahó! Ki van ott lent?

Mimikron-apó:

Én vagyok, Mimikron-apó!

Ede (suttog):

Juj! Mimikron-apó! Tudod, Döme, Tudod, a ...

Döme:

Aha... Akiról tanultunk az iskolában is.

Ede:

Az ősz, öreg, bölcs kóbor elektron.

Mimikron-apó:

Ez az iszonyú erőtérvihar belesodort a potenciálgödörbe!

Döme:

Kihozunk, Mimikron-apó!

Ede:

De hogyan?

Mimikron-apó:

A potenciálgödör mögött hagytam a foton-puskámat. Azt hozzátok ide!

Döme:

Juuujj! A híres foton-puska!

Ede:

Gyere már, gyere! Itt van.

Döme:

Juj, de nehéz...

Mimikron-apó:

Támasszátok a gödör széléhez, és célozzatok meg vele! Ha pontosan találtok, a foton-golyó a gödörből kilök, és megmenekülök.

Döme:

Állj odébb, Mimikron-apó! ... Még egy kicsit balra, ...

Ede:

Dehogy, dehogy balra! Nem látod, hogy jobbra?

Döme:

Ide figy', akkor lőjj te egyedül.

Mimikron-apó:

Vigyázzatok, pontosan kell céloznotok!

Ede, Döme:

Egy, kettő, három!

lövés

Mimikron-apó:

Nagyon köszönöm, hogy kiszabadítottatok.

Ede, Döme (dünnyögve):

persze, ez természetes...

Mimikron-apó:

De nicsak, hisz ez a két elektronyerek! Hogy kerültek ide gamma-éjnek évadján? Elcsavarogtatok otthonról?

Döme:

Izé, hát... ez, ez... Ez úgy történt, hogy az elektromos viharban Kvantum Fantum elrabolta a tesókat, Esztert, és így a családunk szerkezete felbomlik. Mi ugyanis egy vasatom vagyunk. Proton-papa, Neutron-mama és a sok kis elektron-gyerek.

Ede:

Ő az öcsém, Döme. Vagy más néven a nagy feketelábú eletronfőnök. ... Pard'... Én pedig Elektron Ede vagyok.

Döme:

És szeretnék megkeresni Esztert.

Mimikron-apó:

Aha. Nagy fába vágjátok a fejszéteket. De tudjátok-e, hogy még ha meg is találnátok Kvantum-Fantum félelmetes várát, akkor sem mennétek semmire. Hiszen elektronoknak nincs hatalma az ő szippantó-gépe fölött.

Ede:

Még Mimikron-apó sem tud vele elbánni?

Mimikron-apó:

Hát a gépével még én sem. De Kvantum Fantumot már elfenekeltem egy párszor.

Döme:

Huhuhihu... A nagy varázslót...

Mimikron-apó:

Nem egészen. Tudjátok, én tanítottam az iskolában annak idején. Nagy kópé volt már akkor is, pedig nagyon jól tanult.

Ede:

Kedves Mimikron-apó, nincs valami jó ötlete?

Mimikron-apó:

Hát, ha bátrak vagytok és ügyesek,

Döme:

Igen, igen! Bátrak vagyunk! És

ketten:

Ügyesek vagyunk!

Mimikron-apó:

Akkor jól figyeljete! Végtelen, beláthatatlan a világmindenség. Benne a mi világunk, bizony, icike-picike. A ti családokat a vas-atom. A millió és millió vasatom alkotja magát a vasat, és hogy a vasból mi lesz, azt egy hatalmas, csodálatos lény dönti el: az ember.

Ede, Döme:

Az ember?

Mimikron-apó:

Mi például egy kalapácsban lakunk. De vasból az ember tud csinálni szöveget, lábast, rudat is. Ezekben ugyanolyan atomcsaládok laknak, mint a tietek. Az ember még az elektromos erőternek is tud parancsolni. Őt kell megkeresnetek.

Ede:

Á, hát ez lehetetlen. Az ember óriás, mi meg hozzá képest icike-picikék vagyunk.

Mimikron-apó:

Hmh, hmh, ... Na, mert kihoztatok a potenciál-gödörből, megtanítom nektek a legeslegnagyobb titkot. A nagyító és kicsinyítő éneket. A Makro- és Mikrodalt.

Ede, Döme:

Varázsdal? Tanítsd meg!

ének:

Mimikron-apó:

Megtanítom a varázsdalt,
 Jól figyeljetek!
 Ha összekeveritek, abból bizony
 Könnyen baj lehet
 Egyik a Makrodal
 Másik a Mikrodal
 A Makrodallal nagy lehetsz,
 Mint az emberek

A Mikrodallal lehetsz újra
Elektrongyerek
Egyik a Makrodal
Másik a Mikrodal

Most jön a Makrodal, a nagyító ének.

Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo makro
Szo szo mi fa mi re
Makro makro makro

Most jön a Mikrodal, a kicsinyítő ének.

Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo mikro
Szo szo mi fa mi re
Mikro mikro mikro

A varázsdal csak akkor hat,
Ha befogom az orrodát
És ha letelt a gamma-éj
A varázsdal már mit sem ér
Egyik a Makrodal
Másik a Mikrodal

A gamma-éj az emberek világában egy óra. Ne feledjétek!

Ede:

Most már tudjuk, mikor telik el egy óra! Köszönjük a varázsdalt! Mimikron-apó!
Viszontlátásra!

Döme:

Viszontlátásra!

Ede:

Döme! Ne vesztegessük az időt! Próbáljuk ki azonnal!

ének:

Ede, Döme (orrot befogva):
Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo makro
Szo szo mi fa mi re
Makro makro makro

eltűnnek

Második szín: Kata szobája

szól a magnó (Szandokán)

a kalapács énekel:

Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo makro
Szo szo mi fa mi re
Makro makro makro

Kata (közben):

Na? ... Mi ez a hangzavar? Elromlott a magnó? Kikapcsolom.

kikapcsolja, a kalapács tovább énekel

Kata:

Hát ez nem igaz! Dalol a sarokban a kalapács! (énekelheti is, ha tudja)

Ede és Döme megjelenik

Ede:

Ha nem tévedek, megérkeztünk, Döme.

Döme:

Hű! És nézd csak! Ez lesz az ember! De miért nem szólal meg? Te! Lehet, hogy az emberek nem tudnak beszélni?

Kata:

Má... már hogy ne tudnék beszélni... Csak egy kicsit megijedtem. Hogy kerültök ide ilyen hirtelen? Kik vagytok?

Ede:

Hát, Elektron Ede

Döme:

Elektron Döme

Kata:

Micsoda? Kicsoda? Elektron?! De hiszen azok icike-picikék. Tanultam az iskolában. Á, ti nem lehettek azok. Az elektronokat szabad szemmel nem is lehet látni.

Döme:

Jó, jó, jó, de mi akkor is elektronok vagyunk.

Ede:

Egy vasatomban.

Döme:

És egy kalapácsban lakunk. És megtanultuk a varázsdalt!

Ede:

Úgy kezdődött, hogy jött egy borzasztó elektromos vihar, és Kvantum Fantum elrabolta a tesónkat.

Döme:

De egy akkora vihar volt, hogy ha nem hasalunk le, ...

Kata:

Egy kukkot sem értek az egészből.

Ede:

Hát persze, mert az öcsikém mindent összekavar. Mert állandóan csak az ion-indiánjaival van elfoglalva.

Kata:

Tényleg? Az indiános könyveket én is nagyon szeretem.

Döme:

Na látod, Ede! Sajnos mi olyan keveset tudunk az emberekről.

ének:

Kata:

Él olyan ember, aki már felnőtt
 Él olyan apró, kicsi, mint én
 Él olyan ember, aki csak fiatal
 Él aki okos és vén
 Él olyan ember, aki csak hazudik
 Él aki mindig igazat mond
 És a különbség nemigen látszik

Ez bizony igazán gond
De én csak egy Kata vagyok.

Elmosogatok és leviszem a szemetet
Írom a leckét, csiszolom az eszemet
S ha feljön a telihol álmodozhatok
Ameddig csak akarok

Van ki a pénzét nem teszi félre
De lelke vidám, mint mókus a fán
Van ki csak épít kalyibát, palotát
S lőt-fut a pénze után
De én csak egy Kata vagyok

Elmosogatok és leviszem a szemetet
Írom a leckét, csiszolom az eszemet
S ha feljön a telihol álmodozhatok
Ameddig csak akarok

Van ki a suliban a körmét festi
De nézi titokban az Esti Mesét
S képzeletében a színpadon állva
Játssza a csöppnyi eszét
De én csak egy Kata vagyok

Elmosogatok és leviszem a szemetet
Írom a leckét, csiszolom az eszemet
S ha feljön a telihol álmodozhatok
Ameddig csak akarok

Hát én... én ilyen Kata vagyok.

Ede:

Na, Kata, te is olyan álmodozó vagy, mint az öcsikém!

Döme:

Te Kata! Az ott mi?

Kata:

Az? Villanyvasút. Itt bekapcsolom, van benne egy villanymotor, abban működni kezd az elektromos erőter, és ...

Döme:

Jaj. Jaj, jaj, elrabol bennünket! Jaj!

Kata:

Dehogy, dehogy rabol! Hát én irányítom!

Ede:

Hú, de frankó!

Döme:

Hú! Igaza volt Mimikron Apónak. Neked van hatalmad az elektromos erőter fölött.

Ede:

Kata! Gyere velünk! Segíts kiszabadítani Esztert!

Kata:

Oké. De ha Apu meg Anyu közben hazajönnek?

Döme:

Mi is meglógtunk otthonról. De a gamma-éj végéig haza kell érnünk. A gamma-éj nálatok embereknél egy órát jelent. Így idejében otthon leszel te is.

Kata:
Biztos?

Ede, Döme:
Egész biztos.

Döme:
Mert csak a gamma-éj végéig tart a varázsdal ereje. Mire te ismét ember lehetsz, mi meg elektronok.

Kata:
Én is olyan kicsi leszek, mint egy elektron?

Ede:
Igen, ha elénekled velünk a Mikrodalt.

Döme:
Vagyis a kicsinyítő éneket.

Ede:
És utána bemegyünk a kalapácsba.

Kata:
Jaj, de jó! Bemegyek a kalapácsba. Bemegyek a kalapácsba! Hüüm. ...
És hogy jövök ki?

Ede:
Hát a Makrodallal! Vagyis a nagyító énekkel, amivel idejöttünk hozzád.

Kata:
Hát tőlem akár indulhatunk is.

Döme:
Bocsánat. Ha szabad érdeklődnöm, öö... Melyik a kalapács?

Kata:
Huhöhöhöö Nem tudod, melyik a kalapács?

Ede:
Ne neved, ne neved! Honnan tudnánk? Hiszen még soha nem jöttünk ki belőle.

Kata:
Bocsánat. Hm. Ez itt a kalapács.

Ede, Döme:
Hát, ez... Egész szép.

Döme:
Húha. Milyen szép helyen lakunk!

Ede:
Szép, ... Na. Kezdjük.

Kata:
Jó.

Ede:
Tanuld meg a Mikrodalt. Gyere a kalapácshoz,

Kata:
Igen,
Ede:
És most így... így fogd be az orrod!

Kata:

Jaj, jaj, de izgis.

ének (orrot befogva):

Ede, Döme:

Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo mikro

Kata:

Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo mikro

hárman:

Szo szo mi fa mi re
mikro mikro mikro

eltűnnek

Harmadik szín: városszéli park

Kata:

És most tényleg benn vagyunk a kalapácsban?

Ede:

Benn. Még hozzá a városszéli park kellős közepén.

Döme:

Nézd, Kata! Az ott a vasatom-lakótelep

Ede:

Gyönyörű!

Döme:

Ott meg egy csomó toprongyos alak hever a fűben.

Kata:

Aha

Ede:

Hú! Ha nem tévedek, azok hippitronok.

Döme:

Jajajajaj! Neutron-mama azt mondta, óvakodjunk tőlük!

Kata:

De lehet, hogy ők tudják az utat a vár felé. Figyeljünk csak!

Főnök:

Hehehahahahaha. Alszanak az én drágalátos hippitronjaim. Szerencsére.

Nnna! Leteszem az elemózsiáskosarat, és megpróbálom felhívni Kvantum Fantumot. Hova is tettem a CB rádió-adóvevőmet? Aha, itt van a kolbász alatt. Halló, Sirály, halló, Sirály, halló, Sirály! Itt a dögkeselyű. Kvantum Fantum, jelentkezz! Vétel! ... Na! Mi van?!

rádió:

A Kraszna Alsószopornál árad, máshol apad. A Digitális Kanális nincs jelezve.

Főnök:

Nna. Nahát ez nem sikerült. Úgy látszik, alszik a nagy varázsló. Na nem baj. Addig is átkapcsolok a zene hullámhosszára.

Főnök énekel:

Ha leszáll a gamma-éj
S a hippitron aludni tér
A főnök az, ki nem szunyál
S újabb parancsra vár

Egy rádió adóvevő
Nem erőtérremegtető
Vele Kvantum Fantummal tárgyalhatok
De ez iszonyú na-hagy titok

Kvantum Fantum
Mindnyájunk é-hédesatyja
Vidáman me-hegnyuvasztja
Ki nem szere-heti ő-ő-őt
Kvantum Fantum
Ha eljön az ő birodalma
Miszlikbe a-haprogatja
Ki nem szere-heti őt.

E hippitron-társaság
Süt róluk a lustaság
Kis kajáért elhisznek minden mesét
És nem tudják, mi nagy a tét

Kvantum Fantumot imádják ők
A bőkezű jótevőt
Kis sonkáért, kolbászért, főleg, ha főtt
Istenként tisztelik őt

Kvantum Fantum
Mindnyájunk é-hédesatyja
Vidáman me-hegnyuvasztja
Ki nem szere-heti ő-ő-őt
Kvantum Fantum
Ha eljön az ő birodalma
Szemedet ki-hikaparja
Ha nem imá-ádod őt.

Ha Kvantum Fantum győz
Fejembe nem száll a gőz
Hat egy kis jutalom
Jut egy kis hatalom
Hasamat vakarom
És hogyha akarom
Egész nap lazállok én
Ollé

Kvantum Fantum
Mindnyájunk é-hédesatyja
Vidáman me-hegnyuvasztja
Ki nem szere...

Kvantum Fantum:
Mi ez a rikácsolás? Megbolondultál?

Főnök:
Jaj, ki van itt? ... Jaj! Az adóvevő!

Kvantum Fantum:
Itt Kvantum Fantum hívja a hippitronfőnököt. Hány új kóbor elektront hálóztál be számomra?

Főnök:

Hát, sajnós, ma még egyet sem.

Kvantum Fantum:

Hát micsoda munka ez?! Megmondtam, hogy új hívekre van szükségem, akik csak engem imádnak, csak engem fognak szolgálni. Az elektromos vihar rengeteg energiámba kerül!

Főnök:

Igyekezni fogok, igyekezni, ígérem!

Kvantum Fantum:

Na azért! Huhuhahahuhuhahahahahahaaaaaa

Főnök:

Kezicsókolom... Akarom mondani: Értem. Na persze! Mert azzal a rozzant masinával, azzal az elektronszippantóval csak egy-két csóró elektront tudott összefogdosni. Bezzeg én! Milyen szép sereget gyűjtöttem! Ideje is, hogy felkeltsem őket. Haj, istenem, ez a robot. Alfonz, ébredj!

Alfonz:

Öööö öööö

Főnök:

Semmi öö! Verd fel ezt a szakadt bandát!

Alfonz:

Igenis, főnök! Hu-u-u! Ébresztő!

Főnök:

Áh.. Micsoda amatőr! Alfonz! Hogy lehet ilyen durván, ilyen közönségesen? Hiszen a mi jelszavunk a békesség, a szeretet! ... Ébresztő föl! Sorakozó! Kajához igazodj!

első hippitron:

Hű, odanézz! Megjött a vacsora!

Főnök:

Stop! Előbb az éjféli ájtatosság, aztán jöhet a zaba. Halljam!

hippitronok:

Sokáig éljen Kvantum Fantum, a jóságos tudós
Szeretünk téged, Kvantum Fantum, te jóságos tudós
Sokáig éljen Kvantum Fantum, a jóságos tudós
Szeretünk téged, Kvantum Fantum, te jóságos tudós

Kata (közben):

Jééé! Ezek a gonosz Kvantum Fantumot imádják?

Főnök:

Csend! Valami mocorgást hallok! A bokor mögül! Ájtatosság felvüggesztve! Bokrot bekeríteni!

Ede, Döme, Kata:

Na! Hagyjatok, hé! Eresszetek! Hagyjatok!

Főnök:

Kik vagytok? Mit akartok? Mit kerestek? Mért keresitek? Stb!

Döme:

Kérem, mi csak itt...

Főnök:

Csönd!! Gyanús, roppant gyanús. Szóval kémkedtetek utánam. He?

Ede:

Nem, nem, dehogyis, csak elcsavarogtunk otthonról egy kicsit.

Főnök:

Aha! Ez remek, Szóval meglógtatok. Épp ilyen bátor, ügyes elektronokra van szükségünk. Ugye?

második hippitron:

Alljátok be közénk!

Kata:

De ti a gonosz Kvantum Fantumot imádjátok!

harmadik hippitron:

Ó a legnagyobb, a legjóságosabb tudós!

Főnök:

Igaz, Elektromóni?

Eelktromóni:

Igaz, igaz. És a Főnök olyan sok jót mesélt róla!

Főnök:

Na látjátok, galambocskáim. Valaki biztosan félrevezetett benneteket.

Döme:

Nem, nem igaz! Nem így van!

Ede:

Ez a Kvantum Fantum iszonyú viharokat kavar a gépével.

Döme:

Igen. És ezzel a szörnyű elektronszipantóval ártatlan kóbor elektronokat rabol.

Kata:

És elrabolta a kishugukat!

Elektromóni:

A kishugukat?!

Ede:

Ti is szolgálk lesztek a varázsló várában!

Főnök:

Felháborító! Honnan szedtetek össze ennyi zagyvaságot?

Döme:

Kérem, ez nem zagyvaság! Maga Mimikron-apó mesélt a gonoszlelkű Kvantum Fantumról.

Elektromóni:

Mimikron-apó? Akkor lehet, hogy behálózott bennünket a főnök?

negyedik hippetron:

Talán még fejpénzt is kapsz értünk Kvantum Fantumtól.

hippitronok:

Hogy is van ez az egész? Kapjuk el a frakkját!

Rendőr:

Hé-hé-hé-hé! Táguljatok! - sípol - Állj! Senki ne mozduljon! Áhá, szóval itt az egész díszes társaság!

ötödik hippitron:

Jaj, jaj, mi igazán nem csináltunk semmit, tisztelt rendőr-bácsi!

Rendőr:

Hát éppen az az! Hogy nem csináltok semmit. Éppen most, amikor az elektromos vihar óta úgy megszorodott a munka, hogy a becsületes melotronok alig győzik! És miből éltek? Loptok talán?

Kata:

Rendőr bácsi, ne tessék őket bántani! A főnök a hibás! Ő csapta be őket!

Rendőr:

No nézd csak a kis hippitrontöpörtyút! Még meg sem száradt a fenekén az elektronhéj! És micsoda eszméletlen szerelés!

Elektromóni:

Ők nem hippitronok!

Döme:

A... a kishúgunkat elrabolta a... a gonosz Kvantum Fantum.

Ede:

És őt akarjuk kiszabadítani a félelmetes várból.

Rendőr:

Micsoda?! Háháhá... Hiszen ahhoz meg kellene mászni a nagy Potenciálhegyet. Ott meg egy óriás tartja rettegésben a falusiakat.

Döme:

És tetszett már találkozni vele?

Rendőr:

Az nem az én körzetem, kérem. Ahhoz az óriáshoz nekem semmi közöm. Na és a hegyen túl jön még a Digitális Kanális. Annak a hídját egy furfangos őr vigyázza. Azon túl meg Kvantum Fantum és az iszonyú elektronszippantó.

Kata:

Én attól sem félek.

Rendőr:

Nacsak!

Ede:

Igen, mert órá nem hat az elektromos erőter. Mert ő... Mert ő ember.

Rendőr:

Ember? Szóval külföldi. És van bejelentett lakhelye?

Kata:

Nincs.

Rendőr:

Mindegy. Az őrszobán majd minden kiderül.

Főnök (a rádióba):

Halló, halló! Kvantum Fantum! Kvantum Fantum! Kvantum Fantum! Lelepleztek! Azonnal kérek egy kis erőtervihart a CH4-es körzetbe! Vétel!

Kvantum Fantum:

Máris küldöm, Á-há-há-há-há

erőtervihar, Ede és Döme elszaladnak

hippitrónok:

Jaj, Kvantum Fantum! Ja-haj!

Rendőr:

Utánam! Meneküljünk, amíg nem késő!

Főnök:

U-háháhá, u-háháhá. Nézd csak! Hát ez meg itt maradt. Úgy látszik, ez az ember-gyerek tényleg nem fél az elektromos vihartól.

Kata:

De nem ám!

Főnök:

Hm. Gyere csak ide, galambocskám! Te leszel a legszebb ajándék Kvantum Fantumnak!

Kata:

Ne! Ne! Eressz el! Segítség! Ede! Döme!

a főnök elviszi, Ede és Döme jönnek

Ede:

Mi aztán gyáván megfutottunk.

Döme:

Na és a vihar, az semmi? Szegény Kata is eltűnt.

Ede:

Csak a hippitrónfőnök vihette magával. Hah. Biztos a vár felé menekült.

Döme:

De most már tudjuk, hol a vár.

Ede:

Tehát, irány a Potenciálhegy!

Döme:

Meg az óriás!

Negyedik szín: Potenciálhegy

ének:

Anyó:

Felkelt mán a Hajnalcsillag a Potenciálhegyen
De a koleszterinszintem csak lefelé megyen
Kákabélű órjas miatt üres mán' a kamra
Mert amit ma idehozunk megeszi holnapra

Apó:

Nyílik mán a kankalin a Potenciálhegyen
Nyílik mán a bugylibicskám s csak a hagymát szelem
Nincs kenyerem, nincs kóbászom, se puha, se kemény
Elfogyott a sonka-sódar, elfogyott a remény

Aladár:

Addig nem lesz nyugalom a Potenciálhegyen
Míg a rettenetes óriás fenébe nem megyen
Kurjongása remegteti agyunkban a velőt
Ki segít meg, ki hallgat meg, ki ad nekünk erőt?

Anyó:

Jaj, de elfáradtam!

Apó:
Jó magas ez a rohadt potenciálhegy!

Anyó:
Jenő! Hogy beszélsz a gyerek előtt?

Apó:
Aa. Jó. Akkor: De magas ez a ... nyalvallás Potenciálhegy. Így már jó?

a háttérben Aladár csuklik

Anyó:
Aladár! Hagyd békén azt a kolbászt! Már úgyis olyan kövér vagy, hogy nem férsz a nadrágodba!

Apó:
Most neveled, mi? De ki tömte mindig csokival, süteménnyel? Hízik, hízik, aztán egyszer csak eléri a kritikus tömeget, és BUMM! Maghasad

Ede és Döme (énekelve közelednek):
Proton-papa, Neutron-mama vár otthon ránk
Mert nélkülnk nem teljes a vasatom-család
Sok kis elektrontestvér aggódik nagyon
De hogy merre menjünk, azt nem tudom

Anyó (közben):
Csitt! Pszt! Valamit hallok.

Aladár:
Jaj, csak nem a Flóriás?

Apó:
Mmm, ugyan már, az minimum dübög. Meg üvölt, hogy frászt kapjon az ember.

Aladár:
Jé! Két gyerek jön fölfelé!

Anyó:
Mit csinálhatnak ezek ilyen későn a Potenciálhegyen?

Ede, Döme:
Jó estét!

Apó, Anyó:
Adj Isten!

Apó:
Hát ti meg mit kerestek itt, ahol még a pacsitron sem jár?

Anyó:
Nem tudjátok, hogy mindjárt jön Flóriás, a rettenetes óriás?

Döme:
Tényleg?

Ede:
És ti mit kerestek itt?

Aladár:
Hoztunk neki ennivalót!

Ede:
Ennivalót?

Apó:

Bezony. Hét gamma-éjjel ezelőtt szörnyűséges hangon leüvöltött a hegyről, hogy minden este fel kell neki hozni, mert különben jaj a falunak.

Ede:

Aha. És látta már valaki azt az óriást?

Apó, anyó:

Aaaa... áááá... iii... hááá...ee...ii...áá...hááát

Apó:

Úgy... úgy-úgy-úgy-úgy-úgy közelről még senki se merte megnézni.

Anyó:

De messziről már látták sokan. Hatalmas. Félelmetes.

Döme:

De mi nem félünk holmi Flóriás óriástól.

Flóriás (üvölt):

ooo000oooo reszketek! Én vagyok a Flóóóóóriááááás. a rettenetes óóóóóriááááás

falusiak:

Jaj, jaj, ajaj, jajaj, ajaj

Apó:

Szedjük gyorsan a talpukat!

Anyó:

Nektek is azt ajánlom, tűnjetek el hamar!

Aladár:

Jaj, rohanjunk!

Ede:

Döme, akkor most...

Flóriás jön

Döme:

Széttapos bennünket!

Ede:

Katára meg Eszterre nem gondolsz? Maradj itt! Maradunk!

Döme:

Na de hát ...

Ede:

Nyomás! Nyomás a bokor mögé! Gyere!

Döme:

De fura egy óriás! Mint egy hatalmas kukásláda! ... Vigyázz! Kinyílt egy kisablak. Ott, fölül.

Főnök:

Úgy látom, tiszta a levegő. Mind elpucoltak. Nna. Kimászok. Megnézem, mit kaptam ma vacsorára.

Döme:

Odanézz! Ez a Főnök!

Ede:

Beöltözött óriásnak. Így szerzi a hippitronoknak az ennivalót.

Főnök:
Haha-hihij, itt van minden a fa alatt. Kolbász...

Ede:
Döme! A CB-rádiót letette a földre.

Döme:
Aha. Meg kéne szerezni.

Ede:
Várjál. Majd ha visszamegy a sonkáért... Most! Gyorsan!

Döme elhozza az adóvevőt

Főnök:
Na. Készen is van. Mindent bepakoltam. Viszem ezt is a varázslónak. No meg az ajándékot.

Döme:
A kötelet itthagyták a falusiak.

Ede:
Aha. Kötözzük körbe Flóriást!

Döme:
A kereke alá meg két nagy követ!

Főnök:
Na még egy kis üvöltést, aztán indulás.
ooo000ooooo reszkesetek! Én vagyok a Flóóóóóriááááás. a rettenetes óóóóóriááááás
Hijj, hmmm. Hé! Hát engem bezártak! Segítség! Segítség! Jaj, jahahahaj, segítség!

Ede:
Tisztelem, kedves Flóriás óriás!

Döme:
Hát, hogy ityeg a fityeg?

Főnök:
Hogy ityeg a ... Mi a csuda fityeg? Bűdös kölkei! Ha nem engedtek ki, mindejárt
rendelek egy kis erőtérvihart Kvantum Fantumtól!

Ede:
Csak tessék, tessék!

Főnök:
Várjatok csak, várjatok... Mi van? Hú! Hova lett az adóvevő CB rádióm?

Döme:
Nem erre tetszett gondolni véletlenül?

Főnök:
Jaj nekem! Ellopták!

Ede:
És most azonnal megmondod, hogy hol van az embergyerek. Hol van Kata?

Főnök:
Jól van, jól van na. Alkudhatunk. Én visszaadom azt a Katát, ti meg az adóvevőt. Hm,
oké?

Ede és Döme sutyorog

Ede:
Becsszóra visszaadjuk.

Döme:
Jó.

Főnök:
Tehát. Van egy kis rejtekajtó a Flóriás hátában. Oda csomagoltam.

Ede:
Na lássuk csak!

kinyitják az ajtót

Főnök:
Pedig milyen szépen becsomagoltam!

Kata:
Ede! Döme!

Ede:
Kata!

Döme:
Jól vagy?

Főnök:
Adóvevőt, adóvevőt, adóvevőt!

Ede:
Tessék.

visszaadja

Főnök (a rádióba):
Kvantum Fantum jelentkezz! Kvantum Fantum! Kvant.. fant.. Mi van? Jaj! Jaj Istenem!
Hát ez nem működik!

Döme:
Lehet, hogy azért, mert nincs benne elem?

Főnök:
Micsoda?! Kiszedtétek belőle az elemet?

Ede:
Hát az egyezés csak az volt, hogy adjuk vissza a rádiót. Nem?

Főnök:
Jaj, jaj, végem van.

Döme indiánüvölt

Főnök:
Mi lesz velem? Huhuhuju, mi lesz velem? Há gyerekek, há gyerekek! Engedjete ki,
na, igazán! Megjavulok, becsszóra! Jó leszek, verseket olvasok, meg ... meg krumplit
kapálok! Naaaaa!

Kata:
Már késő!

Ede:
Indulni kéne már, gyerekek!

Kata:
Persze, persze! Még vissza van a Digitális Kanális.

Döme:
Gyerünk!

Kata:
Gyerünk!

Ötödik szín: a Digitális Kanális hídjánál

ének:

Hídonálló:

Nem vagyok portás, nem vagyok csősz
Nem vagyok szerény s nem vagyok bőszt
Ór vagyok s ez nem kevés
Fegyverem a kérdezés

Az a hídon túl már tiltott terület
Oda engedélyem nélkül senki sem mehet
Állami alkalmazott vagyok én
A kanális területén

Mert a Potenciál-hegyen túl
Ahol a kurta-farkú pozitron túr
Csak én, csak én vagyok az úr

Kóbor elektron ha erre jár
Én vagyok az, ki elébe áll
Hogy a végzetes hídon ne menjen át
Mert otthagya a fogát

Mert a Potenciál-hegyen túl
Ahol a kurta-farkú pozitron túr
Csak én, csak én vagyok az úr

Tudom, hogy a torta a fogakat rontja
És hogy a tyúkot nem a tojás tojta
Félelmetes az intelligenciám
S önbizalomban sincs hiány

Mert a Potenciál-hegyen túl
Ahol a kurta-farkú pozitron túr
Csak én, csak én vagyok az úr

Döme:
Ha nem tévedek, akkor te vagy az ór.

Ede:
De mi azért jöttünk, hogy kiszabadítsuk Esztert, a tesónkat.

Döme:
És nem ijedünk meg semmitől.

Hídonálló:

Semmitől? Hh. Még megijedni sem lesz időtök, mert azonnal Kvantum Fantum csapdájába estek. Hányan, de hányan próbálták már!

Döme:
Hányan?

Ede:
Hányan?

Kata:
Hányan?

Hídonálló:
Hát, ha jól számolom, ti vagytok az elsők.

Kata:
Akkor igazán átengedhetnél bennünket.

Őr:
Előbb két kérdésemre válaszolnotok kell. Az első kérdésem roppant egyszerű. Hogyan viselkednek az elektronok periodikus potenciálú térben? Hm?

Kata:
Hm. Ezt még nem tanultam.

Döme:
Nekem meg hogy kiment a fejemből! Pedig ... itt volt a nyelvemen.

Ede:
Egy pillanat. A periodicitás kvantitatív megoldására másodfokú differenciálegyenlet formájában behelyettesítjük a Schrödinger-egyenletbe a rács periódusának megfelelően modulált amplitudójú síkhullám - Bloch-hullám - megoldást.

Hídonálló:
Állj, állj egy kis tür... Hooo... Egy kis türelmet! Aj, hova is tettem... Na igen, itt van. Aszondjahogy. Kvantitatív, igen, Sprödinger, igen, ez jó, ez modulált, hát tény... Hohó! Tényleg! Hát ez a válasz!

hárman:
Hurrá, hurrá!

Hídonálló:
A másik kérdés azonban ennél sokkal nehezebb. Hogy hangzik az indiánok csatakiáltása?

Döme indiánüvölt

Hídonálló:
Hú, jaj, mi ez??

Döme:
Hát a csatakiáltás!

Hídonálló:
Ez a kiáltás ez tetszik nekem. - üvölt - Juhuhuhuj, de jó! Hálából elárulok egy titkot - üvölt

Kata:
Hagyd már abba, megsüketülülülülülülülülülünk! hehehe

Hídonálló:
Na jó. Tehát. Kvantum Fantum a gépe mögött áll. Erősíteni és gyengíteni tudja a hatását, de kikapcsolni nem.

Ede:
Miért?

Hídonálló:
Mert elkövette azt a hibát, hogy a gépet csak előlről lehet kikapcsolni, egy nagy karral. Előlről viszont nem közelítheti meg, mert a gép automatikusan működni kezd, és beszippantja, hiszen Kvantum Fantum is csak elektron. Áh, bele is dilizett szegény. És amikor rájön ez az örület, szörnyű viharokat kever.

Kata:
De rám nem hat az elektronszipantó. - indiánüvölt

Ede:
Kedves Hídonálló, köszönjük a titkot!

Hatodik szín: Kvantum Fantum váránál

ének:

Kvantum Fantum:

Pusztta a város, üres a ház
Az ionrácsban terjed a láz
Szippantógépem, ha munkjába állsz
Minden elektront kitör a frász

Kvantum Fantum
Az agytekervény-virtuóz
Úgy ám
Kvantum Fantum
A kalapács-hírű nagy tudós

Szolgákat gyűjtök, és kémeket
Az erőtérgépbe híveket
A sírás-rívás hasztalan
Mert szigorú vagyok ugyan, ámde igazságtalan

Kvantum Fantum
Az agytekervény-virtuóz
Úgy ám
Kvantum Fantum
A kalapács-hírű nagy tudós

Hiába menekülsz, mint vaksi nyúl
Szippantógépem utánad nyúl
Senki se futhat előle
Elektrongyot csinállok belőle

Kvantum Fantum
Az agytekervény-virtuóz
Úgy ám
Kvantum Fantum
A kalapács-hírű nagy tudós

Jáááááábabdibudabdabdobdebdábdáááááá

Kata:
Állj! Itt a vár.

Ede:
A kapuban meg a szippantó.

Döme:
Olyan, mint egy hatalmas száj!

Ede:
Hú, és a várban mennyi elektron!

Döme:
És Eszter! Látod Esztert?

Kata:
Melyik? Hol van?

Döme:
Eszter! Hallasz minket?

Ede:
Eszter!

Kata:
Eszter!

Döme:
Vigyázz, jön a szippantó, vigyázz!

Ede:
Jaj, jaj, segítség, mindjárt bekap bennünket

Döme:
Kata, segíts, segíts!

Kata:
Nem bírlak tartani benneteket! Jaj!

Ede, Döme:
Jaj, jaj!

beszippantja őket

Kvantum Fantum:
Háháháháháháháháháháháááááá
Jajgathattok! Kiabálhattok! Nincs segítség! A világ legnagyobb gépe ellen akartok harcolni? Ez a gép legyőzhetetlen! Ohoháháháhááááá...
Haaaaa... Hát te? Te mit csinálsz ott? Hogy-hogy nem kapott be? Gyere csak közelebb!

Kata:
Tessék! Akár meg is simogathatom a vacak gépedet.

Kvantum Fantum:
Micsida?! Rád nem hat? Akkor te valamit tudsz, amit én nem. De nem. Az nem lehet. Az nem lehet! Nálam senki se tudhat többet. Senki!

Kata:
Azt nem tudom, te mit tudsz, de én tudom, hogy a csoki édes, a labda gömbölyű, télen tél van, nyáron nyár.

Kvantum Fantum:
Mi? Mi? Mit tudsz még?

Kata:
Hát... Hogy bőr az egér, és nincs kalap a fején.

Kvantum Fantum:
Hiszen ezt csak... ezt csak... csak az ember tudhatja!

Kata:
Na látod! Az ember.

Kvantum Fantum:
És te ember vagy?

Kata:
Naná! Ember.

Kvantum Fantum:
Akkor jó. Akkor mégsem romlott el a gépem, és mégiscsak én vagyok a legokosabb elektron. De várj csak! Ugye megtanítasz néhány emberi dologra!

Kata:
Az első, amit meg kell tanulnod, egy dal.

Kvantum Fantum:
Istenem! Egy dal!

Kata:
Ha ezt elénekled, olyan okos leszel, mint az ember.

Kvantum Fantum:
Mindent tudni fogok! Mindent!

Kata:
Jól figyelj! És fogd be az orrod, mert másképp nem hat.

Kvantum Fantum:
Figyelek.

Kata (énekelt):
Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo mikro

Kvantum Fantum:
Mit mondtál? Mikro? Az kicsit jelent.

Kata:
Persze! Mert te kicsi vagy az emberekhez képest. Érted?
Na! El tudod ismételni?

Kvantum Fantum (énekelt, orrot befogva):
Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo mikro

Kata (énekelt):
Szo szo mi fa mi re
mikro mikro mikro

Kvantum Fantum (énekelt, orrot befogva):
Szo szo mi fa mi re
mikro mikro mikro

összemegy

Kata:
Na, most ráfáztál, Kvantum Fantum! Gyönyörűen énekelted a kicsinyítő dalt. Erre nem számítottál, mi? Te, te, te elektronmaszat! Ügyülübügyülü! Összementél, mint egy gypjúbolha a mosógépben! ????

...
Mit is mondott a hidonálló? Elöl van egy kar, azzal kell kikapcsolni a gépet. Aha. Megvan. Aj, de nehéz. Így. Kész. Jöhettek, elektronok!

elektronok előjönnek

Eszter:
Megszabadultunk! Hurrá!

Kata:
Nekem haza kell mennem. Mindjárt lejár a gamma-éj.

elektronok:
Viszontlátásra, Kata!

Kata: Viszontlátásra!

elektronok:
Kösz, Kata! Viszlát!

Kata (énekel, orrot befogva, közben eltűnik)
Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo makro
Szo szo mi fa mi re
makro makro makro

Kvantum Fantum (közben):
Hű!

énekel:
Szo szo mi fa mi re
Re mi fa szo makro
Szo szo mi fa mi re
makro makro makro

újra megnő

Áháháháháhááá! Hurrrrááá! Hurrrrááá! Megmenekültem! Áháháháháháhááááá
Még az ember se járt túl az eszemen! Megmenekültem!

elektronok:
Jaj, Kvantum Fantum!

Kvantum Fantum:
Ki közeledik ismét a váram felé?!

Mimikron Apó (jön):
Nem menekültél meg, Kvantum Fantum!

Kvantum Fantum:
Áháháháháháhá.

elektronok:
Mimikron-apó!

Kvantum Fantum:
Jé! Kedves jó öreg Mimikron-tanár bácsi! De régen láttalak!

Mimikron-apó:
Nanana. Csak semmi kedves, semmi jó, és főleg nem öreg! Kissé sok van a rovásodon,
Kvantum Fantum fiam!

Kvantum Fantum:
De hallgass meg, Mimikron-apó! Én nem elektron-szippantót akartam építeni.

Mimikron-apó:
Hát akkor mit?

Kvantum Fantum:
Egy csodálatos, univerzális szemétszívó berendezést.

Mimikron-apó:
Micsodát?

Kvantum Fantum:
Úgy. Úgy, ahogy hallottátok. Már gyerekkoromban is mindig megcsodáltam azt a szép
sárga kukásautót. Csak hát az nem az igazi ám! Ide megy, oda megy, pazarolja azt a
sok drága energiát. Én viszont egy olyan szemétszívót akartam építeni, ami egy
helyben áll, és messziről tudja beszippantani a szemetet.

Mimikron-apó:
Hát ez bizony szép műszaki feladat, de mi lett belőle?

Kvantum Fantum:

Hát, éppen ez az. A gépem terveit beadtam a találmányi hivatalba.

Mimikron-apó:

És nem kellett nekik.

Kvantum Fantum:

Évekig ültek rajta, úgy, hogy felajánlottam népgazdasági hasznosításra. De mindig csak azt mondták: "Nincs rá kapacitás. Épp most vettünk ötven új kukásautót!"

Mimikron-apó:

Na de édes fiam, mért nem szóltál nekem? Lehet, hogy csak egy telefonomba került volna.

Kvantum Fantum:

Mmm. Nem akartam protekciót kérni. Meg aztán rájöttem, hogy ha egy kicsit átalakítom a gépet, akkor akár egy elektront is elszippanthatok vele.

Mimikron-apó:

Aha.

Kvantum Fantum:

Először csak egy-két nagyokost szippantottam be, aztán kezdett mindenki félni tőlem. és gondoltam, összegyűjtök egy-két elektront, akik majd a híveim lesznek, és leszek végre valaki! Nagy, híres tudós!

Mimikron-apó:

És az a hóhányó, semmirekellő Hippitronfőnök segített neked. Mi?

Döme:

De már őt is elkaptuk és bezártuk.

Kvantum Fantum:

Ti kaptátok el a segédemet, a ravasz Főnököt?

Mimikron-apó:

Bezony. Ha nincs ez a két bátor és ügyes elektrongyerek, és nem hívják segítségül az embert, még nagyon sok bánatot és bonyodalmat okoztatok volna ti ketten.

Kvantum Fantum:

Elismerem, vesztettem. Megbuktam. De mi lesz most az én gyönyörű, csodálatos gépemmel?

Eszter:

Verjük szét apró darabokra!

Mimikron-apó:

Na, na na, na, na. Kvantum Fantum büntetésből szétszedi a gépét.

elektronok:

Éljen!

Mimikron-apó:

És visszaalakítja szemétszippantóvá!

zene:

elektronok:

Most már nem Kvantum Fantum az úr
Ki a sorsunkba beletúr
A kóbor elektront nem veri át
Nem feni rá a fogát

Eszter:

Vártam holdfényes éjszakán
Hogy megszabadít egy királyfi tán
Szépre suvickolt pejparipán
De Ede-Döme jött és kész

elektronok:

Most már nem Kvantum Fantum az úr
Ki a sorsunkba beletúr
A kóbor elektront nem veri át
Nem feni rá a fogát

Kvantum Fantum:

Balátom mostmár, rámdőlt a ház
Tök alsó lettem, nem piros ász
Nem agy mosás volt, csak nagymosás
Nem sikerült és kész

elektronok:

Most már nem Kvantum Fantum az úr
Ki a sorsunkba beletúr
A kóbor elektront nem veri át
Nem feni rá a fo
Nem feni rá a fo
Nem feni rá a fogát

vége